

Posudek vedoucího práce Davida Krchňavého Herecká cesta – od studia postavy k poznání sebe sama aneb jak vnímám studium na herecké škole.

Jak se pozná talent ? Co je předpokladem talentu ? Ptá se David v úvodu své práce. A pokud je herec přijat ke studiu herectví, má tedy nějakým způsobem ztvrzeno, že určité talentové dispozice má, jak využít času, který je mu na škole dán k rozvíjení talentu, k jeho kultivaci a možná i k přesnému uvědomění a pojmenování si svých dispozic a naopak svých handicapů.

Autor popisuje velmi podrobně tvůrčí proces při práci na postavách, které ho v úvodu studia potkaly (Orsino, Kreon, Trigorin) a demonstruje obtíže, jež ho provázely, naráží na meze svého talentu, zkoumá své možnosti kudy jít dál.

Jeho velké téma, které prostupuje prakticky celým textem je otázka, podle jakého klíče jsem byl obsazován. Ne vždy obsazení rozumí, někdy s ním i polemizuje a má pocit, že je obsazován poněkud stereotypně. Volá po obsazení do prototypu, které by mu otevřelo nové možnosti. U výše zmíněných rolí má pocit nedostatečnosti, ale umí velmi výstižně a za pomoci aparátu z odborné literatury definovat, proč a co mu chybí, nejde. Nikdy ne-
svádí domnělé neúspěchy na jiné, vždy hledá příčinu v sobě. Probírá pojmy z herecké propedeutiky a redefinuje si svými slovy, svým myšlením to, co si přečte či slyší od pedagogů. Poznává sebe sama prostřednictvím dramatických postav.

První rolí, ve které se „ najde“ je Simeonov - Piščik (Višňový sad). Cituji – Cítím z postavy plno života, když vím, že jsem do ní vložil sebe samého. Jinými slovy, zápas Davida o probourání autenticity má zdá se první úspěch.

S tématem pravdivosti a osobního ručení za každou postavu jde u Davida fenomén strachu a nejistoty, což jej provázelo zejména v počátcích studia. Paradoxně jsou ovšem tyto pocity v rozporu s jeho psychofyzickým typem (urostlý, dominantně vyhlížející mladý muž, který – zdá se- nemá vůbec žádné vnitřní problémy). Právě ona psychická křehkost, která se uvnitř mužného zjevu skrývá, byla myslím onou překážkou. Na druhé straně je ovšem zárukou citlivosti, jemnosti a sebereflexe, což jsou dispozice pro herce cenné a je nutno je za všech okolností pěstovat a ochraňovat.

Klíčovým setkáním pro Davida pak byla postava Dimitrije z Bratrů Karamazových. Tady využil autor souhry okolností , že tentýž titul byl uveden jako herecká klauzura o ročník níže (v jiné dramatizaci). Do práce je vtělen rozhovor , který vede David s představiteli Ivana a Dimitrije (Stavros Pozidis a Samuel Toman). Nezapírám, že vzhledem k tomu, že tuto hereckou klauzuru jsem vedla já, bylo pro mne velice inspirativní čist reflexi obou studentů.

Postavě Dimitrije a jejímu ztvárnění věnuje David Krchňavý pak celé dvě kapitoly, rozlišuje klauzuru a posléze přenos do Disku, kde se původní klauzura stala absolventskou inscenací.

Práce končí konstatováním, že herecká cesta je nikdy nekončící tvůrčí proces a že tvorba je dobrodružstvím.

Magisterská práce je kultivovaná, nepovrchní, zkoumavá....autor se rozhodně nešetří.

Přeju Davidovi na onu cestu hodně sil, odvahy(!) a tvůrčího elánu.

Práci doporučuji k obhajobě.

Navrhovaná známka A-B.

Doc. MgA. Eva Salzmannová

14.6.2020